

२०७३४

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૦૭૩૪ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ યુનાની વાળ છુડા

વિષય ય-૩

પુતલા.

(સતગુર નુરે નચાવ્યા તે.)

તથા

અણતના નવ ધુગા.

પીર હસન કબીરદીનના.

(ગુજરાતીમાં) આવૃત્તી ૨ છ નકલ ૮૦૦.

પ્રગટ કરનાર.

મુખી લાલજીભાઈ દેવરાજ.

આ પુસ્તક મેનેજર ગુલામહુસેન રાજન તથા ગુલામહુસેન દેવસીએ
ધી ખોળ સિંધી પ્રેસ ૧૧૩ પાલખી મહોલ્લા, મુબંબ નં. ૬
માં મુખી લાલજીભાઈ દેવરાજ માટે જાપી અને મુખી
લાલજીભાઈ દેવરાજે ધી ખોળ સિંધી પ્રેસ
૧૧૩, પાલખી મહોલ્લા, મુબંબ-૬ માં પ્રગટ કરી.

સંવત ૧૯૭૯.

ગ્રામીણ વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય
અમદાવાદ
મુલતારી કૉપીરાઈટ-સંગ્રહ
૧૦/૭/૬૬

૬-૪

પુતલા.

(સતગુર નુરે નચાવ્યા તે.)

આઠ ગુરે બ્રહ્મા ગુરે સતગુર નામ, જ'પુદીપ માંહે ગુરે કીધો મુકામ. ૧
સેહેતર દીપ દલમ દસ હો જાણુ, ત્યાં ગુરે સતગુરે આવ્યા હો આણુ. ૨
દલમ દસથી પીરે કીધા હો આણુ તે આવ્યા નગરી લીલડી હો જાણુ. ૩
લીલડી નગરીથી તરત આવ્યા હો દેવ, તારે હીન્દુસ્તાન માંહે આવ્યા તતખેવ ૪
ખંડ ગુજરાત જાણો આણુ, માંહે પાટણ નગરી ઉત્તમ જાણુ. ૫
ત્યાં રાજ કરે જેસંગ હો રાય, ત્યાં પુન પવીત્ર ધરમજ થાય. ૬
સત ધરમ તણી પ્રીત કરે અપાર, મહા ગુણવંતા આવ્યા દયાળ. ૭
તારે રાજ્યે દરા ખોલાવ્યા દાર, ઉભો રહે પુજારો તેણે ઠાર. ૮
ત્યાં દેવકી પુજા પુજારો કરે, ત્યાં ગુરે સતગુરે આવી સ'ચરે. ૯
તારે દરા માંહે પીર બેઠા હો જાણે; ઈશ્વરની પીઠી ઉપર મેલ્યા હો પાણે. ૧૦
તારે પુજારો આવીયો તેણે ઠામ. જુએ તો દરા માંહે પીરે કીધો મુકામ. ૧૧
તારે મુસલમાની ત્રીયાં ઢીઠા ફપ, એવો ગુરે કીધો સરપ. ૧૨
તારે ઉભો પુજારો ગુરે પાસ, મુણે હો સાહેબ હમારી અરદાસ. ૧૩
પુજારો કહે દેવની મુરત ઉપર કેમ રાખીયો પાષે, એ મુરત

પુજે છે જેસ'મ રાષે. ૧૪

તારે ગુરે સતગુર બોલ્યા વીખીયાત, મુણે પુજારો હમારીયાત. ૧૫
એ એ દેવ તમારા હોવે સહી, તો તમ સાથે કાયડું બોલે નહી. ૧૬

તારે પુઞરે પીરસું વાતજ કહી, એ પથરકી મુરત પીર બોલે નહી. ૧૭
 પથરતના જે આણીયા પખાણુ, ધડી પુતલા ને માંડ્યા મંડાણુ. ૧૮
 માણસે ધડ્યા પુતળા ને માંડ્યા મંડાણુ, તે કેમ પીર બોલે હો જાણુ. ૧૯
 ગુર સતગુરે પુઞરેસું વાતજ કહી, કે હમારે હુકમશે એ બોલે સહી. ૨૦
 તારે ગુર સતગુર વાચ્યા આચરે, તે વારે નાથે પુતલા ને નૃતજ કરે. ૨૧
 વાજીત્ર વાળે બહુ ચીત્રામણુ તણા, વજાવા લાગા પીરકે ફરમાને ધણા. ૨૨
 વાળા વાગે પથર તણા, તાલ મડંગ અતી ધણા. ૨૩
 વેણ વાંસેલી વાળે બહુ બુલંદ, તીયાં દેવલ માંહે બહુ હુઆ આનંદ. ૨૪
 તખ પુઞરો લાગો પીરકે પાથે, પછે રાજ પાસે દોડીયો જાયે. ૨૫
 જઈ પુઞરે રાજસું લેજન કહયો, આજ દેવલ માંહે અચરત ભયો. ૨૬
 જુઓ મરદ એક આવ્યો તેણે કાંચે, તે દેવલ માંહે બેઠો હો રાયે. ૨૭
 મુસલમાની રૂપ કહયો નવ જાય, તેને સરવે દેવ લાગે છે પાય. ૨૮
 પથરકી મુરત નચાવે તતખણા, પથરના વાળ વાળે અતીરે ધણા. ૨૯
 જેજેકાર દેવલ માંહે થાય, પથરકી મુરતી નાથે હો રાય. ૩૦
 એ વચન સુણી રાજને હરખજ ભયો, જાનીયા જોગીકું બોલાવી લીધો. ૩૧
 જાનીયા જોગી માંહે બહુ કરામત, તેથી રાજએ તેને લીધારે સાથ. ૩૨
 તારે રાજએ પાતાના ગુરસું કહયો, આજ દેવલ માંહે અચરત ભયો. ૩૩
 એક અચરત વાત પુઞરે કહી, તારે રાજ મન માંહે સમજ્યા સહી. ૩૪
 તારે સંજળી સંભાસું રાજ ગયા, તે દેવલ માંહે જાળને ઉભા રહ્યા. ૩૫
 જારે દેવલ માંહે આવીયો રાયે, આવી પીરને લાગારે પાથે. ૩૬
 રાજએ મનમાંહે કર્યો વીચાર, એ છે ત્રીજીવનકો સીરજણુદાર. ૩૭
 તારે રાજ ચાલી ગયો દેવલ માંહે, જાઈ પીરને લાગારે પાથે. ૩૮
 તારે રાજકે મુસ્તક પીરે લીધારે હાથ, તારે ગુર સતગુર કહે છે વાત. ૩૯
 હારે મુણે રાજ તમારારે દેવ, પણ તમસું કાંચે ન બોલેરે લેવ. ૪૦
 તારે રાજએ પીરસું વાતજ કહી, પથરકી મુરત પીર બોલેરે નહી. ૪૧
 તારે પીરે વાત રાજસું કહી, પણ હમારે હુકમસે એ બોલે સહી. ૪૨
 એ ગણેસ મુરત પથરકી આયે, ગુર સતગુરે બોલાવ્યો સતજ ભાયે. ૪૩
 જાગારે ગણેસ પાણી ભર લાય, હાથ મુખ ધોવે સારી સભાય. ૪૪
 તારે ગણેસ ઉઠી ઉભારે થાય, પીરને જાળને લાગારે પાય. ૪૫
 ગણેસે લીધી જાગર લાગો પીરને પાય, પછે તો પાણી ભરનેકું જાય. ૪૬
 જે મોટા તળાવ હતો પારણુ માંહે, ભરપૂર પાણી ભર્યોરે તાંહે. ૪૭
 તે તળાવ તણા પાણીરે જાય, તે સરવે જાગર માંહે ભર્યો પ્રમાણુ. ૪૮

તારે ખાલી તળાવ હુવારે નીરાસ, તારે ગણેસ પાણી લાવ્યા પીરકે પાસ. ૪૯
 તારે હાથ મુખ પીર કુવેરે બણ, તારે ગણેસ પાણી નામેરે બણ. ૫૦
 તારે નગર માંહે પડીરે પુકાર, તારે મગરમંચ તરફડે અપાર. ૫૧
 સરવે લોક ફરીયાદ લઈ રાજ પાસે ગયા, રાજ તળાવ સરવે ખાલીરે લયા. ૫૨
 મગરમંચ તરફડે અપાર, પાણીકી નગર માંહે પડીરે પુકાર. ૫૩
 તારે ગુર સતગુરે વાત મુરતસુ કહી, થોડા પાણી તળાવ માંહે નાખી આવો જઇ. ૫૪
 તારે ગણેસકી મુરત પીરને લાગે પાથે, તે ડાગર લગ્નને તળાવે જાયે. ૫૫
 તારે લઈ ડાગર નામી આવ્ય, તારે તળાવ પાણી બરાણો જાય. ૫૬
 તખ તીયાં જનીપા જોગી શુ કરે. દંઢ અણીને સભામાંહે ઘરે. ૫૭
 તારે ઉડાવીયો દંઢ ગયો આકાશ, તખ જોગીએ વચન કહયો પરકાશ. ૫૮
 એ દંઢ તમે મંગાવો આવણ, તો તમે પીર શેઠારે બણ ૫૯
 તારે ગુર સતગુરે રાખીરે ધીર, પગની મોજડીકું ફરમાવીયો પીર ૬૦
 તખ આલી મોજડી આકાશ ખંઢ, મારતાં મારતાં ઉતાર્યો જોગીકો દંઢ. ૬૧
 તારે સરવે લોક પીરને પાંચે પડયા, મારતાં ઉતાર્યો દંઢ સભાએ દેખ્યા. ૬૨
 તીયાં ચેલા મલ્યા સમમુત, તેમાં એક જોગણી માહા અખધુત, ૬૩
 તે સાંપ લઇતે મુખ માંહે ઘરે, તે પેટ માંહે થઇને પુછડે નીસરે. ૬૪
 તે સાંપ પુછડેથી પેસેરે બણ, તે મુખની વાટે નીસરે નીરવાણ. ૬૫
 એસી કરામત જોગણી કરે, તખ ગુર સતગુરે વાચ્યા ઓચરે. ૬૬
 તું વાત મુણરે સાંપ હમ તણી, હમ તો હમે સંઘડો ઘણી. ૬૭
 તું ઈશ બાઈકે પેટમાંહે રહે, એવા વચન ગુર સતગુરે ઓચરે. ૬૮
 મુણરે સાંપ તું ન કરે કાણ, અખ નીસરે બહાર તો અમારી છે આવણ. ૬૯
 જો તું વાચ્યા ઉથાપે મોએ, તો લઈ ફીરતાને ફરમાવું તોએ. ૭૦
 જો તું વચન ન માને મોએ, તો દોજખ માંહે નખાવું તોએ. ૭૧
 તારે તે સરખ જોગણીકે પેટમાંહે રહયો. તારે જોગણીકો પ્રાણ આકુળ વ્યાકુળ થયો. ૭૨
 તારે ધરતી ઉપર જોગણી તરફડે, પણ પેટમાંથી સરખ બહાર ન નીસરે. ૭૩
 તારે રાજ પીરસુ જોલ્યા ધીર, દયાવત થાઓ તમે હો પીર ૭૪
 ખલક તમારી સરવે વરો, પીર હવે તમે ફીરપા કરો. ૭૫
 તારે ગુર સતગુરે વાચ્યા ઓચરે, તારે પેટમાંથી સરખ બહાર નીસરે. ૭૬
 તીયાં જોગી જતી બહુ મનીષા, અને કાનની શુંદા આપે ધરીઆ. ૭૭

તે સરવે શ્રદા એકઠી કરી, પાંચ મણ પાકા તોણે ચડી. ૭૮
 તારે જાનીયા જોગી પીરને પાંચે પડે, બેઉ હાથ જોડીને વેનતી કરે. ૭૯
 હવે પીર તમે કરો કરમ, ને હમકું તમે દિધો ધરમ. ૮૦
 તારે ગુર સતગુર વાચા ઓચરે, માંગે લીખ તે કેમ ઓધરે. ૮૧
 જે કાણા પાણી પારકા ખાય, તેને ધરમ ન સુજે હો શય. ૮૨
 ત્યાં રાજ રાણીએ લીધા ધરમ, અને છુટા પાપ જુગા જુગના કરમ. ૮૩
 ત્યાં સીધરાય જેસંગ ધરાયો નામ, તે પ્રગટ કયો તેણે કામ. ૮૪
 જો રાજા કરો ઉત્તમ સેવ, તો રૂઠે ત્રણ જીવનકે દેવ. ૮૫
 તારે કુલ લોક તમારા જાણુ, તીનકું ધરમ દિધો નીરવાણુ. ૮૬
 લોક સંચિત જોગી કરે પીર, તીનકું તમે ધરમ દીધો હો પીર. ૮૭
 તારે પીર એમ જોલિયા વાણુ, જોગી ખસકસું કહ્યો નીરવાણુ. ૮૮
 તારે ખટી કરી તમે દસોંદ દિધો જાણુ, તો તમે વર્ણકું માહે જાઓ નીરવાણુ. ૮૯
 પીર કહે ગુર શ્રમે દસોંદ દીધો આણુ, તો તમે વર્ણકું પામો જાણુ. ૯૦
 તારે રાજ જેસંગસું કહ્યો મરમ, ક્ષત્રી કરજે તો મીલીયાનો ધરમ. ૯૧
 તારે રાજાને કહ્યો સરવે વીચાર, આપણી આપણી જાત માહે મેડા વેવાર. ૯૨
 કેટલાક જોગી વાણીયા સાર, તેણે વાણીયાનો કીધો વેપાર. ૯૩
 કેટલાક જોગી કણ્ઠી સાર, તેણે કણ્ઠીનો કીધો વેપાર. ૯૪
 કેટલાક જોગી જગમાંહે મદ્યા, તે તો આપ આપણી જાતમાંહે જાળ્યા. ૯૫
 તારે રાજાએ સરવેને કહ્યો મરમ, અદાર નાત માહે પીર આલ્યો ધરમ. ૯૬
 તારે સતગુર ગુરે સતસું કર્યો મરમ, સરવે નગર માહે આલ્યો ધરમ. ૯૭
 તારે સરવે નગર માહે કુવો જેજેકાર, ધર ધર ઓછવ મંગલ સાર. ૧૦૦
 તારે ધરોધર વાત સાચી જાણુ, ધર ધર સતગુરનો પડે પુરાણ. ૧૦૧
 ધરોધર છકર જાગી કરે, ફરી ફરી ધરમશાસાએ મળે. ૧૦૨
 તારે ધરો ધર મુનીવર એકજ પીયાન, ધરો ધર સહુ વાંચે ગીનાન. ૧૦૩
 તારે ધર ધર ગીનાન હરી તણા, અને ધર ધર આનંદ અતી ધણા. ૧૦૪
 ધર ધર ગોષ્ઠી જાણે મરમ, ધર ધર કીરીયા પાળે ધરમ. ૧૦૫
 તારે ફરી ફરી ધરમશાસાએ મળે, સરવે નગરમાં હરિ નામ ઓચરે. ૧૦૬
 સારે એ નગરદું નામ પીરાણુ પાટણુ ધર, તીયાં સહુ પીર-શાહા જાપ ઓચરે. ૧૦૭

તારે ત્રર સતશુરે કહયો રાજાસુ' મરમ, તમે પાળજો સતપંથનો ધરમ. ૧૦૮
 મી ત્રર સતશુર સેહેતર દીપમાં બેઠા બાણ, અને પાટણ નગરમાં આનંદ પરમાણ. ૧૦૯
 ભરત ખન્ડ ને જપુદીપમાં નવસારી ગામ, દરીયાને તીરે ઉત્તમ ઠામ. ૧૧૦
 તે નગર નવસારી ઉત્તમ આય, તીયાં રાજ કરે સુરચન્દે રાય. ૧૧૧
 તે સુરચન્દે રાય પુન પવીત્ર ધરમ, સતશુર નામે છુટે કરમ. ૧૧૨
 તે ધર કન્યા અવતરી હો રાય, હરખ પરીવાર પોતા તણે આય. ૧૧૩
 તે કન્યા સુદરી રૂપ અપાર, આદ સખતી સાવત્રી નાર. ૧૧૪
 તેના પીતાએ કહયો એણે ઠામ, બોલાવો જોતકી પડાવો નામ. ૧૧૫
 તારે આવીયા જોતકી પંડીત ધ્યાં, રાજ પાસે જાઇ બેઠા તીયાં. ૧૧૬
 બોલ્યા રાજ તે પંડીત તણે, નામ જીએ એ કન્યા વણે ૧૧૭
 તારે રાજ વાત પંડીતસુ' કહી, એ કોણ નક્ષત્ર માંહે કુંવરી ભય. ૧૧૮
 દેખી જોતક બોલ્યા પંડીત સાર, એ કન્યા આદ સખતિ અવતાર. ૧૧૯
 એ કોણ રૂપી કન્યા આય, રાજને મન વિમાસણ થાય. ૧૨૦
 તારે પંડીતની વાત રાજએ સુણી, એ કન્યા પરણશે સેષ્ઠનો ધણી ૧૨૧
 પંડીત કહે સુણો રાજ પુસ્તક માંહે આય, એ કન્યા તુને વધકુંઠમાં લઇ જાય. ૧૨૨
 ધન ધન વધશિવ તમારો આજ, અને વધકુંઠ માંહે તમે કરશે રાજ. ૧૨૩
 એ કન્યાથી વંશ તમારો આધરે, અયસી જોશી જન્મોત્રી કરે. ૧૨૪
 એ કન્યાથી તમારો હોએસે નામ, સરગ માંહે હોએસે તમારો ઠામ. ૧૨૫
 જારે એવો પંડીત જોશીએ કહયો, તારે રાજના મનમાંહે હરખ ભયો. ૧૨૬
 તારે રાજ કન્યા ઉપર ધરે પ્યાર, ખરચ્યા ખજાના ગીરથ ભંડાર ૧૨૭
 તારે જેમ જેમ કન્યા મોટી થાય, તેમ તેમ રૂપ પદમણી સુદરી કેહેવાય. ૧૨૮
 જારે વરસ પાંચ એણી પેરે થયા, તારે રાજ મનમાંહે હરખજ ભયા. ૧૨૯
 જારે વરસ પાંચ કન્યાને થાય, તારે વચન રાજ બોલ્યો જાય. ૧૩૦
 તારે બોલાવ્યો ગાર પોતા તણે, ગોતો વર એ કન્યા તણે. ૧૩૧
 તારે રાજ ગાર પરધાન પરીવાર, કન્યા વીવાનો કથો વીચાર. ૧૩૨
 તારે રાજ ગાર પરધાન બેઠા છયાં, કન્યા પાલણુદે આવી છે તીયાં. ૧૩૩
 મારો વીવા પીતાણ ના કરો, વચન કહું તે મનમાંહે ધરો. ૧૩૪
 તમે કોઇ ન જીએ અમારો વર, અમારો પુરશ આવશે એકજ નર. ૧૩૫
 તેના યુથ તે કોઇ નવ લહે, મારો નર તે સેતર દીપમાંહે રહે. ૧૩૬
 એવો વીચાર કન્યાએ કહયો, તારે રાજ પરીવાર અચરત ભયો. ૧૩૭
 તીયાં પાંચ વરસની પાલણુદે કહે, તારે સરવે પરીવાર અચંબે હોઇ રહે. ૧૩૮
 સુણો પીતાણ વચન કહું તોહે, મોહોજ માળી જુદા સોંપો મેઠે ૧૩૯

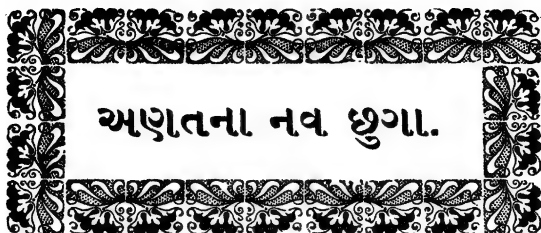
તારે બોલાવ્યા રાજાએ કડીયા સુતાર, સાત મોહોલ બ'ધાવ્યા અપાર. ૧૪૦
 તે ઉપર કન્યા બેઠી આથે, વેનતી પીરસુ કરે બહુ ભાથે. ૧૪૧
 મુલ્યા પીતાણ કહું તોય, એક પારાધી ચાકર સોંપા માય. ૧૪૨
 તારે રાજાએ ફરમાનજ કીધો, તારે પારાધીકું બોલાવી લીધો. ૧૪૩
 તારે પારાધીકું પાલણુદે કહે, જો તું ચાકર અમારો રહે. ૧૪૪
 નીત ઉઠીને પારાધી વનમાંહે જાઓ, એક શેર માંસ હરણુકો લાઓ. ૧૪૫
 એમ કન્યા પાલણુદે કહે, અને ખરેખર તું ફરમાને રહે. ૧૪૬
 તારે પારાધી વનમાંહે જાય, તારે એક હરણુ વેધે તેણે ઠાંય. ૧૪૭
 શેર માંસ કન્યાને ઘરે લઈને આથે, પછે પારાધી પોતાને ઘરે જાયે ૧૪૮
 તે માંસ રંધાવતી નીતો નીત, તેમાં એક આંગળી બોળે એકજ ચીંત. ૧૪૯
 તે આંગળી મુખમાંહે દેહ, એ રસકો સ્વાદ કન્યા લેહ. ૧૫૦
 તે માંસ લઈને ઇચું કરાવે, તે માંસ લઈ એર કોષ ખાથે. ૧૫૧
 એવા કામ કરાવતાં વરસ અગીયાર, તારે સતગુર તુરે ધર્યા પીયાર. ૧૫૨
 તારે મેઢીએ બેસે કન્યા નીત, ત્યાં છકર બ'દગી કરે એકજ ચીંત. ૧૫૩
 તારે તુર સતગુરે દયા ધરી, તારે જ'પુદીપ માંહે કીરપા કરી. ૧૫૪
 સેહેતર દિપથી ચાલી આવ્યા દેવ, અને હોંદુસ્તાન માંહે આવ્યા તતખેવ. ૧૫૫
 એ સાથે મુસાફર લીધા દોય, નગર નવસારી આવ્યારે સોય. ૧૫૬
 નગર નવસારી એક જોજન રહી, તારે પીર પાછમ દીસે માંહે કરી બેઠા સહી. ૧૫૭
 તારે જંગલ માંહે પીર બેઠા જ્યાં, સરવે જનાવર આવ્યા છ તીયાં. ૧૫૮
 તારે જંગલી જનાવર અચરત થયા, અને પીર પાસે જઈ ઉભા રહ્યા. ૧૫૯
 તારે આવ્યા હરણુ ને આવ્યા રોઝ, તે આવી પીર પાસે કરેરે કલોલ. ૧૬૦
 તીયાં આવ્યા વાધ અને ચીત્રા, રીંછ શીયાળ તો અતી ધણા. ૧૬૧
 તીયાં જંગલી હરણુ સરવે આવ્યા, પીર પાસે જઈ ઉભા રહ્યા. ૧૬૨
 તીયાં જંગલી જનાવર જે પ'ખી જાત, તે સરવે આવ્યા પીરકે પાસ. ૧૬૩
 તીયાં આવ્યા બહુ જાનવરના ટોળ, તીયાં એર આવીને બહુ કરે કલોલ. ૧૬૪
 તીયાં આવ્યા વાંદરા અતીજ ધણા, વાધ સીયાળ બહુરે ધણા. ૧૬૫
 અજાન ગાડર સરવે એકજ એર. તીયાં વેળા વાયા પાછલા પોહોર. ૧૬૬
 ચાર પોહોર જનાવર સરવે બ'ધાઈ રહ્યા સાથ, તેને ઝોળખો કે વર્ષકુંઠ નાથ. ૧૬૭
 તારે પારાધીને ન મદ્યો માંસ, તારે પારાધી આવ્યા પીરકે પાસ. ૧૬૮

પારાધી આવ્યા ગુરને હું હતો આશીશ લેવાયે, તીયાં સરવે જનાવર કરે સેવાયે. ૧૬૬
 તારે ગુર સતગુર પારાધીકું કહ્યો, પારાધી તું કાયકું ઉદાસી રહ્યો. ૧૭૦
 પારાધી કહે નવસારીમાં પાલણુદેતું વાસ, તે નીત ઉઠી હરણુકો સેર માંગે માંસ ૧૭૧
 તારે ગુર સતગુરે હરણુકું કહ્યો, તારે હરણુકો માંસ શેર પારાધી લઈ ગયો. ૧૭૨
 તારે તે પારાધિ આવી ઉભો રહ્યો, સરવે ભેદ રાણીયું કહ્યો. ૧૭૩
 તારે રાજકું બોલાવીયા પાલણુદે આવ, મંગાવો પાલખી મુજ

મનમાંહે આનંદ થાય. ૧૭૪

જે વરની ઈચ્છા મોહે હતી મેહ, દેવ પોતે આવ્યા છે એહ. ૧૭૫
 તારે રાજ મન હીરખ્યા બહુ, ઉઠી ચાલ્યા વનમાં પીર પાસે સહુ. ૧૭૬
 તીયાં રાજ જંગલી જનાવર ભેઈ હિરખ્યા, તારે ગુર સતગુર રાજને પરખ્યા. ૧૭૭
 તીયાં ગુર સતગુર બોલ્યા વાત, રાજને મુસ્તક દિધારે હાથ ૧૭૮
 તારે રાજના મનમાંહે આવ્યા વીચાર, એ છે ત્રીભુવનકો સરજણુહાર. ૧૭૯
 તારે પીર બોલ્યા બ્રહ્મ ગીતાન, મુણે રાજ એકજ ધ્યાન. ૧૮૦
 તારે ગીતાનનો પીરે વીચારજ કહ્યો, રાજ મુણીને અચરત લયો. ૧૮૧
 તારે આવ્યો ઇમાન તતખેવ, તમે ધરમ નીચમ આપો હો દેવ. ૧૮૨
 તારે જંગલી જનાવર હરખ્યા બહુ, પોતા વધકુંડ ચાલ્યા સહુ. ૧૮૩
 તારે પીર પાલખીએ બેઠા સહી, રાજને મીંદરે ઉતર્યા જઈ. ૧૮૪
 તારે પારાધી પાલણુદે હરખ્યા અપાર, ગુર સતગુરને લીઠા હો કાર. ૧૮૫
 તારે રાજએ ભેશી તેડાવ્યા સહી, લગન મુરતની વાતજ કહિ. ૧૮૬
 તારે ઘડીયા લગન જુઓ તતખેવ, એ પરણવા આવ્યા વધકુંડ દેવ. ૧૮૭
 તારે ઘડીયા લગન લીધા ઉતમ સાર, સવાર્યા મંડપ રચ્યો તેણે કાર. ૧૮૮
 રચી રચના ચોરિ નવ રંગ, બેઠા ગુર વસ્ત્ર પેરી બહુ રંગ. ૧૮૯
 તીયાં જન મલી છે અનતજ ઘણી, તીયાં ગુર સતગુર થયા પાલણુદે ઘણી. ૧૯૦
 જે ભોજન વસ્ત્ર મન ગમતાં સાર, જાની મલ્યા ત્યાં બહુ અપાર. ૧૯૧
 મુરચ્છ રાયે કન્યાને દિધા બહુ દાન, સરવેને આવ્યા ફેફલ પાન. ૧૯૨
 સીજત બાઈ વસ્ત્ર આપ્યા અપાર, સોવન પુલે વધાવીયા સાર. ૧૯૩
 મંગાબાઈ બાંધી આપી પાલણુદેને હાથ, ચાંચ ચાકર કરી આપ્યો સાથ. ૧૯૪
 મોલ મીંદર આવ્યા કેવલાસ, પાલણુદે સાફ રહેવાના અવાસ. ૧૯૫

તારે પીર પાલણુદે હુવે એકાંત, હું તુજને પુણું સતગુર કંથ. ૧૬૬
 જે ધરમ મારગ દેખાડયા પીર, અને જે કોઈ રાખે સાચી ધીર. ૧૬૭
 તારે તે દેવ તમે પરકારો ભરપુર, સખ કોઈ સમરે સતગુર તુર. ૧૬૮
 તારે ચાંચ મુખી પાલણુદેકું પુછે ભેવ, જો તમે ન આવો તો નીશાની શું દેવ. ૧૬૯
 તારે અંતર ધ્યાન થયા સતગુર તુર, સાહેબ હમારો છે રે હજુર. ૨૦૦
 તારે રાણીએ પુછ્યું આજ તમે છાંવેર, પણ તમે ન આવો તો શી કરીએ પેર. ૨૦૧
 અમે એકલા કેમ રહીએ ઘેર, જો તમે ન આવો તો અમારી શી પેર. ૨૦૨
 તારે તુર સતગુર બોલ્યા પરમાણુ, અમે હરદમ આવીએ સહી જણ. ૨૦૩
 જારે અમે ન આવીએ તો એ છે મરમ, માખી બેસે તારે હુપેરે ધરમ. ૨૦૪
 તારે ચાંચ મુખીને રાણીએ બોલાવ્યો સહી, તુર ન આવ્યાની નીશાની કહી. ૨૦૫
 જારે માખી બેસે કાયા ઉપર સહી, તારે અમે ન આવીએ તહી. ૨૦૬
 તારે ચાંચ ખાંડના ઇંટણુ કર્યા ભરપુર, હવે નહી આવે સતગુર તુર. ૨૦૭
 તારે તેડાવ્યા રાણીને તમે જુઓ ભેવ, હવે ન જણા આવે હો દેવ. ૨૦૮
 તારે ચાંચ મુખી ગતકું કહયા, તુર સતગુર તો પડે થયા. ૨૦૯
 એવો ચાંચ મુખી કહયો ભેવ, જુવો હવે ન આવે હો દેવ. ૨૧૦
 તારે બોલ્યા ભંડારને કીધો ગુજ, તીયાં સહુ મલીયા અસુજ. ૨૧૧
 તીયાં ચાંચે કીધો એક બાલકનો ઠાઠ, તેને ચાંચ બોલાવ્યો એકજ વાર. ૨૧૨
 તીયાં કહે ચાંચ સતગુર હુઆ કરો કલુસ, ગત સઘળીને તીયાં પડાવે છે ભુલ. ૨૧૩
 એવો કુઠ કરે છે ચાંચજ મુખી, તમે સઘળા કાંઈ થાઓ છાં રે દુઃખી. ૨૧૪
 તારે ચાંચ મુખી માને છે કુઠ, તીયાં ગત સઘળીને ચડાવે છે સુલ. ૨૧૫
 એવો કુઠ કરાવે છે ચાંચ મુખી, તારે પીર પાપટનો રૂપ લઈ આવીયા રૂખી. ૨૧૬
 તારે પાપટે જણ્યું સરવે ગત અજાણી થઈ, ને ચાંચ મુખીના કહયામાં રહી. ૨૧૭
 તારે તુર સતગુરે લીધો છંદાનો વેરા, ચોળી બહુત કંથે સંદેશ. ૨૧૮
 તારે લઈ મુતારોને આવીયા છયાં, ગત સઘળી બેઠી હતી તીયાં. ૨૧૯
 તારે મારી મુતારો નસાડયા લોક, જોતાં ધરમનો થયો ફોક. ૨૨૦
 તીયાંથી ચાંચ નાઠો તે ગયો મધમને ઘેર, હવે આપણું કંથું કરસું પેર. ૨૨૧
 તારે તુર સતગુર બોલીયા ગીનાન, ગત તમે સાંભળો એકરે ધીયાન. ૨૨૨

અણતના નવ છુગા.

રચનાર—પીર હસન કબીરદીન.

છુગો પહેલો.

આશાજી પાઝમ દીસથી નરજી આવે, આવે તે જ'પુ દીપમાંહે જાણજી;
 એવો નર મારો કાયમ આવસે, થાયસે તે પુરખ અવતાર—
 હરી અનત અનત હરી અનતે'જે સાચી શાહા અનતે'જે અંત તું'હી જાણજી. ૧
 આશાજી એવો પુરખ વીરા તમે એવો, જે સાચી નારીનો ભરથારજી;
 સેવા કરતાં સરવે માણે, માણે તે જ'પુદીપ મી'જાર-હરીં ૨
 આશાજી અમે પુરખ ઓ ઈસલામ શાહા લાધો, અને લાધો તે દીનનો દાતારજી;
 એની નારી જે થઈ રહેશે, તેજી કાંત્યો સુતર અપાર-હરીં ૩
 આશાજી સીરખ'ધ સારો અમેજ કાંત્યા, અને આલ્યા તે હાથોપ હાથજી;
 તે દાડાંતી અમે નારી થઈ રહી, તે સાચે શાહની જાણ-હરીં ૪
 આશાજી એવો નર નારીએ ગોતીને લાવ્યા, તે કરવા જીવું'ના કામજી;
 એની નારી જે થઈને ચાલશે તે પામસે અમરાપુરીમાં કામ-હરીં ૫
 આશાજી નવ છુગાની પાગજ વણી, તે કીધી ઘરની નારજી;
 હવે પાથડી બાંધો એ વર રાજ, જે લાવી તમારી નાર-હરીં ૬
 આશાજી કાંતતા કાંતતા નરજીને જાણ્યા, એ બાલ કુંવારી તારી નારીજી;
 તે નારી ફેરવી શાહા નજર કીધા, કીધા તે અણત ઉગાર-હરીં ૭

આશાજી એતો નર એધારવા વાળો જાણો, તમે રખે તે થાઓ ગેમારજી;
 એ નર બહુ રૂપે રમતજ રમ્યા, તેની રમતે મ જીલોરે ગેમાર-હરીં ૮
 આશાજી નારીએ જરે એ નર પામ્યા, તારે કીધા તે પીર અવતારજી;
 જો તમે એ નરને આરાધો, તો ઉતરો પહેલે પાર-હરીં ૯
 આશાજી પીર હસન કબીરદીન ગીનાનજ બોલ્યા, તેનું નવ જુગાનું વીસતારજી;
 ગીનાન વીચારી વીરા તમે ચાલજો, તો પામો તર્ધકુંઠ ઠામ-હરી અનતરે ૧૦

છુગો બીજો.

આશાજી અણુત તાર્યાનું વીચારજ કરતાં, તે કેતાક જુગજ જાણાજી;
 અમારે માથે તમે મહેરજ આણો, સામી નવ જુગાની છડિં નારી-હરીં ૧
 આશાજી અમારા નાથ તમેજ છો, તે તમે ચતુર સુજાણજી;
 તમ તણી અમે નારી થઇ રહ્યા, સામી તમે છો નર અવતાર-હરીં ૨
 આશાજી કોલ કરી અમેજ આવીયા, સામી કરેં તમારી સેવાજી;
 અમે જોગી ભવો ભવ તણા, સામી અમને છે તમારી આશા-હરીં- ૩
 આશાજી જુના જોગી ભવોભવ તણા, તમે કાંઈ ન લ્યો અમારી સારજી;
 હું નવ જુગાની પાઘડી લાવી, તે લાવી તમારી નાર-હરીં ૪
 આશાજી મુસ્તક હમારો નીચો ધણો, ડિપડે તે નહીં લગારજી;
 હળવે હળવે ડગલાં ભરેં, પ્રેમ કરેં અપાર-હરીં ૫
 આશાજી કંઠ પોહોરો કલજુગ તણો, તેમાં મહેર કરો એ મુશરજી;
 સામી એમહી જાણી મહેરજ કરજો, મયા કરો એ મુશર-હરીં ૬
 આશાજી કેતાક આકડા અમેજ વીણ્યા, તેહ તણો કપાસજી;
 એણી રીતે કરીને કાંત્યા, તેનું સુતરજ ખાસ-હરીં ૭
 આશાજી નારી ફરતી તીયાંજ કાંતતી, તમે સુણો નર સુજાણજી;
 અમારા નર અમ ભરે આવશે, નકલંદી ચતુર નીરવાજી-હરીં ૮

આશાજી વાત સાંભળો નારીજ તણી, તે સતસુ' વીનવે જાણજી;
 કેતીક વાતે મેહર મોરા જોગીયા, નવ જુગાની વેનતી પરમાણુ-હરી૦ ૬
 આશાજી હસન હુસેનકી આલજ કહીએ, સોહી હસન સાહા ખાસજી;
 પીર હસન કબીરદીન બોદ્યા હો સામી, પુરો હમારી આશા-હરી અનત૦ ૧૦

છુગો ત્રીજો.

આશાજી હેતસુ' નારી તેરી આસજ કરતી, ને કશું કીધો સાંહીજી;
 જન તમે લઈને આવજો, તો કરીએ નરસુ' વાણુ-હરી૦ ૧
 આશાજી પેલી રાત વીવાજ તણી, તારે કરો સતીયુ'ના કાજજી;
 તે તમે સાંભળો હંસાજના રાજ, નારીના સારો કાજ-હરી૦ ૨
 આશાજી હેત કરીને નારી આવી, તે બાલ કુંવારી નારીજી;
 છડો નાખી સામી તમેજ ઢાંકજો, જેમ લોક ન દેખે લગાર-હરી૦ ૩
 આશાજી ચાર જુગાની અમને આશાજ પોતી, કલજુગમાં કીધી તમે સારજી;
 અમે નારી તમે નાથજી, તમે અમારા ભરથાર-હરી૦ ૪
 આશાજી નર હર મોટા તમે નાથજી, અમે તમારો નારીજી;
 નીચ નારીની તમે પતજ રાખજો, અમને આશા છે તમારી-હરી૦ ૫
 આશાજી મેહર કરીને તમે મોટા કરો, હમ નાર છઉં તમ સામીકીજી;
 આસ કરીને હું નારી આવી, હું નારો છું તમ શામકી-હરી૦ ૬
 આશાજી ભવે: ભવકી હું કથણી કંથુ, કેતી કહું તેની વાતજી;
 વેનતી સુણે તમે મુજ નારીની, હીરખેસુ' જલો મારો હાથ-હરી૦ ૭
 આશાજી હું નારી બહુ અપરાધજી છઉં, અમે આવ્યા તમારે પાસજી;
 એ કર જોડી અમેજ આવ્યા, તમે સાંભળો મોરા નાથ-હરી૦ ૮
 આશાજી કીલ જારી અમેજ આવ્યા, ઊભા તમારે ફરબારજી;
 હરી ૧૧ તમે હંસાજના રાજ, સામી સતીયુ'ની કરજો સાર-હરી૦ ૯

આશાજી અરજ કરીને પીરજી બોલ્યા, અમે આવ્યા તમારે પાસજી;
પીરજીસન કબીરદીન વેનતી બોલ્યા, સામી અમને છે તમારી આસ-હરી૦ ૧૦

છુગો ચોથો

આશાજી તેડા તમે આપજી મોકલ્યા, તેની કેને નહી કહું વાતજી;
હવે મોલ માંહે તમે બોલાવો, તે બોલાવો તમારે પાસ-હરી અનત૦ ૧

આશાજી મયા આણી તમે મોલે બોલાવ્યા, તેની સામીજીએ કીધી મહેરજી;
વીમસ તજા તેડા મોકલ્યા, કીધી નારીની ઘાર-હરી૦ ૨

આશાજી એક અલ્લાહ ને બીજી રહેમત, તમે છે બળવંત રાયજી;
બળવંત અમારા ત્રીસોવર ધણી, તે વઉકુંઠ કેરો રાય-હરી૦ ૩

આશાજી એવો નર અમેજી લાવ્યા, તે કરવા ગતીયુંની ઉગારજી;
એણે નરે કલપ જુગ આધાર્યા, તે કરશે અમારી શાર-હરી૦ ૪

આશાજી વાત અમારી સાંભળો હો નાથજી, એ સાચી તમારી વાણજી;
વચને બલીલા તમે છે નાથજી, તમે છે પ્રતીપાળ-હરી૦ ૫

આશાજી અબળા નારીની તમે લાજ રાખજો, તમે છે કંથ મુનજીજી;
નવ જુગાની પાલડી લાવ્યા, તે નારી તમારી નીરવાણ-હરી૦ ૬

આશાજી મુઆગણુ કરો મોરા નાથ, હું જહિં તે તમારી નારજી;
સેહેન લાવી સામી અમને વરજો, સામી કરો અમારી વાર-હરી૦ ૭

આશાજી તજા તેડા તમેજી મોકલ્યા, તેડાવી ઘરની નારજી;
વધકુંઠના તમે છે રાજા હું અબળા તમારી નાર-હરી૦ ૮

આશાજી નારી તમારી હીરખમું હીરખ્યા, હીરખેસું કરે હરમું વાતજી;
વાત સાંભળો તમે મોરા નાથજી, જન લાવી જુલો અપરાધ-હરી૦ ૯

આશાજી પીર હસન કબીરદીન હીરખમું વીનવે, સામી કીધી તેની વારજી;
તે નારીના પાપ ભવો ભવ તજા, તે તેડોવ્યા તેલ્લી વાર-હરી અનત૦ ૧૦

૫ છુમો પાંચમો.

- આશાજી નર નારીને પરણી લાવ્યા, તે જપુઅ દીપ મીંબરજી;
ઉત્તમ નારી તે નરને લાવ્યા, તે કરવા રીખીસરની સંભાર-હરી અનત ૧
- આશાજી નારીની સાર તમે નરજીએ કીધી, વચને આવ્યા ધર મીંબરજી;
વચને બલીયા તમે નાથ છે, ઉત્તમ નારીની કીધી સંભાર-હરી ૨
- આશાજી કલણુગમાંહે હું તમને કુંઠતી, કીરતી દેશ વીકસાજી;
પાકી નારી જે કોઈ સીલસુ, જે નરકું લાવે પાતાને સાથ-હરી ૩
- આશાજી પાકી નારી તો નરને લાવ્યા, રીખીસર કાચુ કામજી;
નીચું નમી નમી નારી વીનવે, સામી આપે દીથો દીઠાર-હરી ૪
- આશાજી નર નારી દાઝે એકઠા બેસસે, તારે કરશે તે જીવુંના કામજી;
સોઢાગણુ નારી તેને કહીએ, જેની નર કરે સંભાર-હરી ૫
- આશાજી નારી હીરખે અરદાસ કરે છે, સુણે કંથ ભરથારજી
ઉત્તમ નારી જેને નરજી લાવ્યા, તે કરવા જીવુંના કામ-હરી ૬
- આશાજી ઉત્તમ નારી જે થઈને અવતરો, તે કરે છે સહુના કામજી;
કુટુંબ પરીવારને તે તારે, જે થઈ ત્રીભોવરની નાર-હરી ૭
- આશાજી એ તો ગત પરીવાર સહુને તારે, ડિગારે તે જીવું અપારજી;
જે ત્રીભોવર સામીની નાર થઈ રહી, તે ગત અનતને ઉતારે પાર-હરી ૮
- આશાજી પાકી નારી તમારી પ્રગટી, તે કરવા અનતની સારજી;
તે તો નારી અનતને આધારસે, ઉતારે સહું જીવુંને પાર-હરી ૯
- આશાજી એ પુરખ તો મને ભેટશે, હું જાઉં તેની બલહારીજી;
પીરહસન કળીરહીન સાચું જ બોલ્યા, સામી નારીની કરએ સંભાર-હરી ૧૦

છુઓ છકો.

- આશાજી પાકી નારી જે પાકજ રહેવે, જેનું પાક પુરશસું કામજી;
નારી વીન્યા નર નહી આવે, ન સરે જીવુંના કામ-હરી અનત ૧
- આશાજી નારી વીન્યા નર નહી આવશે, નહી આવે આપણે ઘેરજી;
પાકી નારી તો નરને લાવ્યા, સતીની એ છે પેર-હરી ૨
- આશાજી નારીએ પુરશ પુરો ઐવીયો, ત્રણ જીવનનો નાથજી;
તોયે પુરખ તમે સાચા સામી, તે છે અતી કૌશલજી-હરી ૩
- આશાજી એહી પુરશ અતી રૂપે રળીયામણા, જેની નારીઈ લાખો લાખજી;
પાકી નારી જે નરની થાયસે, તે પુરખને લાવે નીરવાણ-હરી ૪
- આશાજી પાકી નારી તે સતીયુને કહીએ, જે કરે કાયાની વારજી;
કાયા તો તે સાફજ કરશે, જેણે કીધી સેવા અપાર-હરી ૫
- આશાજી સેવા કરી જેણે મેવા પાયા, અને ખાધા હીરખે સારજી;
હુઠે અભાવ નેહજ પડીયા, તો થઈ લોહાની લીતજ સાર-હરી ૬
- આશાજી તારે નારી નરસું વીનવે, વાત કરે છે સંભારજી;
જમાસલગણ નારીએ દુઆગજ લોગવ્યો, તોએ નરન મટ્યા લગાર-હરી. ૭
- આશાજી એણે નારીને નર નહી મટ્યો, તોએ હીરખ હુઠે અપારજી;
તારે પુરખે કીધો ખાન આવાણે, નારીની કીધી સાર-હરી ૮
- આશાજી પુરખકો નેહ નારી લઈ રહી, હુઠે તે હીરખ અપારજી;
એણે સંજોગે પીર સદરદીન કહયા, સામી કરો હમારી સાર-હરી ૯
- આશાજી હમ નારી હક શાહકી કહીએ, સોહી કરે હમારી સારજી;
નાહી થઈ પીર હસન કબીરદીન વીનવે, તમે વરો નરસુજી-હરી અનત ૧૦

છુઓ સાતમો.

૧૦૭૩૪

- આશાલ પાકી નારી પહેલાજકું કહીએ, જેની કીધી નરજીએ સંભારજ;
નારી થઈને પહેલાજજ વળગ્યા, તારે પોતા ભરથારને ઘેર-હરી૦ ૧
- આશાલ નર નારીને ઘેરજ આવ્યા, મલ્યા છે મયદાન મીંજરજ;
એવી એ નારીને નરજ વર્ધા, સતીએ સત મીંજર-હરી૦ ૨
- આશાલ નારી પાકી વીરા તેનેજ કહીએ, જે કરે ભરથારને વશજ;
હરીચંદ્ર વીરા હોઈજ રહ્યો, તે પોતા હરી આવાસ-હરી૦ ૩
- આશાલ તેણે નરજું ઘર જઈને માણ્યો, સાચી નારી થયા સાચજ;
સતીએ જરે રાજ છોડ્યા, તારે નર સધાર્યા તેને ઘેર-હરી૦ ૪
- આશાલ નારી થઈને તે જીવ ચાલ્યા, જેનું જીજ્ઞેષણ નામજ;
નવ કરોડ તેણે જીવજ તાર્યા, સાર્યા તે સહુના કાજ-હરી૦ ૫
- આશાલ જ્યારે નારી થઈને એવ્યા, ત્યારે નરે તે કીધી સારજ;
સાર કરી સાહેબે હાથજ જાલ્યો, ઉતાર્યા પહેલે પાર-હરી૦ ૬
- આશાલ નારી તે પુરી સોહી કહીએ, જેનું પીર સદરદીન નામજ;
ખાર કરોડ જીવડા તાર્યા, કર્યા જીવુંના કામ-હરી૦ ૭
- આશાલ એવી નારી સોહી કહીએ, જે સતજુ શાહને સંભારજ;
એક તીલ મોટાઈને કારણે, વજરની લીતજ સરજ્યા-હરી૦ ૮
- આશાલ હમણી નારી તેરે ઘરકી, મુને છે તમારી આશજ;
કૃપા કરો હો મોરા નાથજ, પુરો હમારી આશ-હરી૦ ૯
- આશાલ શ્રી ઇસલામ શાહ મોરો સામી, નર દાતાર જેનું નામજ;
પીરહસન કબીરદીન એમહી વીનવે, સુઆગજુતેનું નામ-હરી અનત૦ ૧૦

૬ છુગો આઠમો.

- આશાલ એવી નારીયું તારી અતી ઘણી છે, તે કહે છે સજ્જગરણ;
પાકી નારી જે હોઈ રહી, તે પાતી દેવને દુઆર-હરી. ૧
- આશાલ જ્યારે નર નારીકું લાવ્યા, તેણે કીધી હમારી સારણ;
મુજ નારીને ઘેર નરજ આવ્યા, તે જપુઅઘીપ મીંજાર-હરી. ૨
- આશાલ નારી પુરી પ્રોતની કહીએ, તેનું પીર સફરદીન નામણ;
સાચી નારી તારી થઈ રહી, તમે છે સાચા મોરા સામ-હરી. ૩
- આશાલ સત કરીને જેણે શાહને ઘેવ્યા, તેની વેડ માંહે છે સાચી શાંખણ;
સાચો નર મારો સાચી રાજો, તેનું નામ અલખ અલી અવતાર-હરી. ૪
- આશાલ એણે નારના સુઆગી બેઠા, તે બેઠા સરગ મીંજારણ;
એણે નારી પાસે નરણ રહ્યા, તેના હુછડે તે હીરખ ન માય-હરી. ૫
- આશાલ એ નરનીયું નારીકું જે સાચી થઈ, તેના જુગમાંહે નામ લખાણાણ;
હુસાઈ પચાસ તે જીવ માણસે, તેના સરીયા સરવે કામ-હરી. ૬
- આશાલ સુઆગ સામી જે નારી થઈ રહી, તે સતી સોહી સબાણ;
કસ પાયા જેણે જુગમાંહે, તારે નર થયા મહેરખાન-હરી. ૭
- આશાલ મુજ નારીની લાજજ રાખજો, મુજો મારા નરણ;
નર ચરણે નારી હીરખે ધણું, જે પાસે નર રહે નીરવાણ-હરી. ૮
- આશાલ નરને પરતાપે નારી ડિગરે, તે ઘેવાએ ડિગરે પારણ;
સેવા કરી જેણે મેવા પાયા, માણ્યા સરગ મીંજાર-હરી. ૯
- આશાલ ચાર કન્યાઈ દેવની છે, એક અરધ અંગની સારણ;
પીરહસન કપીરીદીન શાહને વીનવે, સાચી મારાકરો અમારી સાર-હરી. ૧૦

૯ છુગો નવમો.

આશાજી નવ છુગાની પાગજ બાંધે, તે બાંધે મોરા વરજ;
 આકડાનું સુતર નારીએ કાઢ્યું, જાણે મોરા નર નીકલંકી નાથ-હરી ૧

આશાજી પીતાજી મારે મોટાઈ કીધી, તે કીધી સતની ખોટજ;
 તારે વજરની લીતજ નીપની, અને આવી દીદારની ખોટ-હરી ૨

આશાજી પીર સદરદીન તપજ કર્યા, જે સતે સાચો હુએ દાસજ;
 ઉંધે મુસ્તક તપજ સાધ્યું, સામી પુરે હમારી આશ હરી ૩

આશાજી હું છું અપરાધજી, સાચી નારીના વર તમે જાણજ;
 દીધા કોલ સામી તમેજ પાળજે, તમે નારીના વર રાજ-હરી ૪

આશાજી જ માસ સુધી ગુરે તપજ સાધ્યા, રૂઢન કર્યું અપારજ;
 અન્ન પાણી ગુરે મેલ્યા, તારે નારીની કીધી સાર-હરી ૫

આશાજી નરે જ્યારે નજરજ કર્યા તારે પુરી મનની આશજ;
 તારે વજરની લીતજ ગલી, પોતા નરને પાસ-હરી ૬

આશાજી ગુર જ્યારે દરશન ભેટ્યા, સાહેબે કીધી સંભારજ;
 તારે મુજદા દંને નારી વીનવે, અરદાસ કરે અપાર-હરી ૭

આશાજી હું છઉં અપરાધજી પાપજી, તમે છો બક્ષણદારજ;
 બંદા દોસારી સદા અપરાધી, શાહાજી ઉતારો પાર-હરી ૮

આશાજી ખાર કરોડ જવડા તાર્યા સરખંધ બાંધ્યો સીર પરજ;
 તારે પીર હશન કબીરદીને પાગ લઇ આગલ ધરી, તમે બાંધે મોરા
 ત્રીસોવર દાતાર-હરી ૯

આશાજી નવ છુગાની શાહા પાગજ બાંધે, વીનવે ઉભી ધરની નારજ;
 અણુત તે માંહે વણ્યો હતો, તે દીધો હસન શાહાને સાર-હરી અનત ૧૦

